

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 14.	Abonnementsprijs per jaar:	5e Jaargang
15 Juli.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1900.

Het „Mormoonsche” Geloof.

EEN ONDERHOUD VAN EEN VERTEGENWOORDIGER VAN HET DAGBLAD „THE ATLANTA CONSTITUTION”. UITGEGEVEN TE ATLANTA; GEORGIA (VEREENIGDE STATEN VAN AMERIKA), MET OUDERLING BEN E. RICH, PRESIDENT VAN DE ZENDING DER ZUIDELIJKE STATEN, EN VERSCHENEN IN GENOEMD DAGBLAD ONDER DATUM VAN 31 MAART 1899.

(Vertaald door P. ROELOFS.)

De „Mormoonsche” Conferentie gedurende de vorige week te Atlanta gehouden, was tamelijk goed bezocht, en den Ouderlingen werden hunne nieuwe arbeidsvelden aangewezen, en zij hebben de stad bij paren verlaten. Het is de gewoonte van de „Mormoonsche” Kerk om hare Ouderlingen twee aan twee uit te zenden, reizende zonder buidel of male; zij ontvangen, voor zoo ver het aardsche belooning betreft, voor het werk, dat zij in het zendingsveld volbrengen, geene bezoldiging. Zij worden van de boerderij, van den winkel en andere werkzaamheden van het leven beroepen om tot de verschillende deelen der aarde te gaan en het Evangelie te verkondigen, zooals zij het verstaan; en blijven van twee tot drie jaren, of totdat zij eervol ontslagen worden om naar hun tehuis terug te keeren.

Ouderling Ben E. Rich is President van de Zending der Zuidelijke Staten (van Noord-Amerika), en heeft het toezicht over de Ouderlingen, die in de Staten Virginia, Tennessee, Kentucky, Alabama, Louisiana, Mississippi, Florida, South-Carolina, Noord-Carolina en Georgia. Hij was bij de Conferentie, die juist gesloten is tegenwoordig, en gaf aan *The Constitution* het volgende onderhoud over de

leerstellingen van het „Mormoonsche” geloof. Wij bieden het onzen lezers aan als „Mormonisme” van een „Mormoonsch” standpunt:

BERICHTGEVER. — „Mijnheer Rich, ik verneem, dat u een Ouderling van de „Mormoonsche” Kerk is. Waarom wordt zij bij dien naam genoemd?”

OUDERLING BEN E. RICH. — „Ik ben een Ouderling in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Dat is hare ware naam, die door al hare leden erkend wordt. Het woord „Mormon” is genomen van het Boek van Mormon. Het is de naam van een profeet Gods, die verscheidene honderd jaren geleden op het Amerikaansche vasteland leefde, en die de geschriften van andere profeten, welke vóór hem geweest waren, verzamelde en verkortte, en zijn verslag naliet, dat in een heuvel werd begraven en in deze eeuw door den Profeet Joseph Smith verkregen en door de gave en macht van God vertaald werd.”

„Oh, ik veronderstel dat dit de „Mormoonsche” Bijbel is?”

„Nee, mijnheer; de „Mormoonsche” Bijbel is dezelfde, die door het gansche Christendom wordt aangenomen, gewoonlijk bekend als de King James vertaling. (Dit is de bijna algemeen gebruikte Engelsche vertaling. — P. R.) Wij gebruiken geen anderen Bijbel. Het Boek van Mormon is een verslag van de geschiedenis en openbaringen van God aan de volkeren, die eertijds het westelijke halfrond bewoonden, terwijl de Bijbel een verslag bevat van de geschiedenis en openbaringen op het oostelijke vasteland gegeven. Zij gaan beiden samen en komen overeen, daar zij door denzelfden Geest geïnspireerd zijn, maar zij zijn afzonderlijk en onderscheiden, en het Boek van Mormon wordt door de Heiligen der laatste Dagen niet de Bijbel genoemd.”

„Is dan het Boek van Mormon niet een toevoegsel tot den Bijbel, en is dit niet in tegenstrijd met het laatste hoofdstuk van den Bijbel, hetwelk zegt, „Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal over hem toedoen de plagen, die in dit boek geschreven zijn?”” (Openb. 22 : 18.)

„Het is een toevoegsel tot den Bijbel, in een zekeren zin des woords, maar niet in den zin van het verbod, dat u heeft aangehaald. Aan den mensch is het verboden, toe te voegen tot de woorden van het boek, hetwelk Johannes, de geliefde Apostel, op bevel van God schreef, en hetwelk genoemd wordt de Apocalypse, of Boek der Openbaring. Dat boek is in de volgorde der schriftuur aan het einde geplaatst, doch de geleerden verklaren, dat de zendbrieven van Johannes later werden geschreven dan de Openbaring. Hoe dat ook zij, Johannes zelf moet, nadat hij het boek geschreven had, nog meer openbaring gepredikt hebben, want hem werd in het vizioen gezegd, „Gij moet wederom profeteeren voor vele volken, en natiën, en talen en Koningen.” (Openb. 10 : 11.) Hierin ligt geene tegenstrijdigheid, want God kan door Zijne dienstknechten of op eenige andere wijze Zijnen wil openbaren, geboden geven en licht en waarheid schenken. Het is onredelijk om te denken, dat God Zijne eigene lippen verzegelde, toen Hij slechts aan den

mensch verbod om toe te voegen aan hetgeen Hij openbaart. Dat is een blijvend gebod, zooals het ook in de wet van Mozes vervat was: ‚Gij zult tot dit woord, dat Ik u gebiede, niet toedoen, ook daarvan niet afdoen.‘ (Deut. 4 : 2). Indien de gewone uitlegging van de woorden van het Boek der Openbaring werd toegepast op de wet duizenden jaren te voren gegeven, zou het al de profeten en apostelen en Jezus Christus zelf overtreders van het gebod maken. De meening is eenvoudig, dat wanneer God iets openbaart, geen mensch iets zou toevoegen of afdoen van hetgeen Hij bekend maakt.”

„Maar, aangezien wij het woord Gods, den Bijbel hebben, en de Christelijke kerken leeren hetgeen in den Bijbel is, wat noodzakelijkheid is er dan voor eene andere Kerk en verdere openbaring?”

„Het feit zelve, dat er zoo vele kerken zijn met elkander in tegenstrijd, en die allen voorgeven, hare tegenover elkander staande leerstellingen op den Bijbel te gronden, is in zichzelf een bewijs, dat er iets meer noodig is, om het menschedom terecht te brengen aangaande de leer van Christus, en om het woord van God voor allen begrijpelijk te maken. Geene twee kerken of godsdienstgenootschappen verstaan de Schriften op dezelfde wijze. Predikers zelfs van dezelfde sekte verschillen aangaande de beteekenis van zekere teksten, en het zoogenaamde Christendom is daarom een Babel van verwarring ‚God is geen God van verwarring.‘” (1 Kor. 14 : 33.)

„Maar, bedoelt u dan, dat het Boek van Mormon deze dingen zal terechbrengen, en alles, dat in het duister is in den Bijbel zal opklaren?”

„Neen, wij maken zulk een aanspraak niet. Het Boek van Mormon maakt bekend hetgeen eeuwen geleden in dit land (*Amerika*) door gebod en openbaring van God werd geleerd, gelijk de Bijbel beschrijft hetgeen eeuwen geleden in Palestina werd geleerd, behalve dat het Boek van Mormon veel duidelijker is en in veel eenvoudiger taal gekleed is. Maar het is van groote waarde wegens het licht, dat het op de Joodsche Schriften werpt, en omdat het een verslag is van de handelingen Gods met een groot gedeelte van het menschelijke geslacht, dat niet kon bereikt worden door de profeten en apostelen, die op het oostelijke halfond arbeidden. Het geeft eene beschrijving van een bezoek door Jezus Christus na Zijne opstanding gebracht aan de volkeren op dit land (*Amerika*), en van het oprichten van Zijne Kerk onder hen, georganiseerd volgens het voorbeeld van de Kerk in Palestina, met dezelfde leerstellingen, verordeningen, gaven en zegeningen. Daar dit alles veel bepaalder verklaard is dan in de Joodsche Schriften, is het Boek van Mormon daarom eene groote hulp tot het verstaan van Christelijke waarheid. Doch wij zijn niet van eenig boek afhankelijk voor het Evangelie dat wij prediken, of voor de orde van de Kerk, waartoe wij behooren.”

„Hebt gij dan niet uwe leer, autoriteit en kerktucht uit het Boek van Mormon, of den Bijbel, of uit beiden genomen?”

„Neen, mijnheer. Alles in de organisatie van onze Kerk, hare beginselen, verordeningen, autoriteit en bedieningen zijn in de negentiende eeuw rechtstreeks van den hemel geopenbaard geworden. Wij verwijzen naar den Bijbel en het Boek van Mormon om faan te toonen, dat onze Kerk en alles wat daaraan behoort, volkomen gelijk is aan die welke Christus heeft opgericht en georganiseerd, toen Hij op aarde was op de beide vastelanden, en dat Hij ‚dezelfde is gisteren, heden en in der eeuwigheid.’”

„Hoe is uwe Kerk georganiseerd, en waarin verschilt zij van andere Christelijke kerken?”

„Zij is in werkelijkheid en in waarheid de Kerk van Jezus Christus, omdat zij onder direct toezicht van Christus en op Zijn gebod georganiseerd werd, daar Hij Zich aan Jeseoph Smith, den Profet, geopenbaard heeft en tot op dezen dag voortgegaan is, door openbaring den wil van den Vader bekend te maken. De Kerk is samengesteld uit personen, die, tot de jaren van verantwoordelijkheid gekomen zijnde, in God den Vader, in Zijnen Zoon Jezus Christus, en in den Heiligen Geest gelooven, zich van hunne zonden hebben bekeerd en gedoopt of door onderdompeling in water begraven zijn tot vergeving van zonden, en de gave des Heiligen Geestes ontvangen hebben door de oplegging der handen van personen, die door God gemachtigd zijn om in den naam van Jezus Christus te handelen. Door geloof en gehoorzaamheid aan de verordeningen zijn zij gerechtigd tot het genieten van al de gaven, werkingen, openbaringen, teekenen, gezondmakingen en andere zegeningen, die behoorden tot de eerste Christelijke Kerk, wier leden zich heiligen noemden. Die discipelen van den Heiland werden uit verachting door hunne vijanden ‚Christenen’ genoemd, juist zooals de Heiligen der laatste Dagen in deze dagen ‚Mormonen’ bijgenaamd worden.”

„Maar genieten zij waarlijk deze gaven, en zijn deze niet allen weggenomen na de dagen der Apostelen?”

„Zij genieten al deze gaven en krachten naar de mate van hun geloof en getrouwheid, en de Heer deelt, door Zijnen Geest, aan een iegelijk in het bijzonder, gelijkerwijs Hij wil. (Zie 1 Kor. 12.)

„Indien deze gaven na de dagen der Apostelen weggenomen werden, was het omdat levend geloof verdwenen was en een doode vorm de plaats daarvan had ingenomen. Tot staving van het idee van dit ‚wegnemen’, worden de woorden van Paulus in I Korinthe 13 : 8 aangehaald: ‚De liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetieën, zij zullen teniet gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal teniet gedaan worden;’ maar zij laten na om er bij te voegen de verzen 9 en 10, die deel uitmaken van de verklaring van den Apostel. Hij zegt daar: ‚Want wij kennen ten deele, en wij profeteeren ten deele: doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten deele is, teniet gedaan worden.’ Het is aldus niet vóór het volmaakte zal gekomen zijn, dat deze gaven zullen weggedaan worden. Om hier nog meer nadruk aan te geven, voegt

de Apostel er bij, (vers 12): „Nu ken ik ten deele, maar alsdan zal ik kennen, zooals ik gekend ben.’ Hij laat hierop volgen: „Jaagt de liefde na, en ijvert om de geestelijke gaven, maar meest, dat gij moogt profeteeren.’ En verder zegt hij: „Zoo dan, broeders! ijvert om te profeteeren, en verhindert niet in vreemde talen te spreken.’ (14 : 1, 39.) Het volmaakte is nog niet gekomen, tenzij het volmaakte verwarring zij, en in plaats van tot de volmaakt-heid, waarvan de Apostel spreekt, te naderen, heeft het heden- daagsche Christendom de gaven verloren, die hij hen aanspoorde te zoeken, en daarnaar te streven. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen tracht naar deze gaven en geniet ze, en verschilt in dat opzicht van het orthodoxe, zooge- naamde Christendom.”

(Wordt vervolgd.)

Was het diefstal?

Het volgende voorval, verhaald door een vriend aan den schrijver terwijl hij in de zuidelijke staten was, had in een der westelijke graafschappen van den Staat Tennessee, in het najaar van 1897 plaats. Landheer Thompson, een der grootste landbezitters en meest invloedrijke inwoners dier streek, had eene aanklacht bij den schout ingediend, omdat dieven verscheidene zijner kippen ontvreemd hadden. De persoon in de aanklacht genoemd was Eph Jackson, een oude kleurling, welke een kwart mijl van den landbezitter Thompson woonde.

Het bevel tot gevangenneming was aan den veldwachter ter hand gesteld, en op den dag welke voor het verhoor was vastge- steld, werd de oude Eph voor het tribunaal gebracht. De zaal was met toeschouwers gevuld, niet omdat men zooveel belang in deze zaak stelde, doch meer doordat de lediggangers van de stad en verscheidene landbouwers, welke naar de stad gekomen waren om hunnen wekelijkschen handel te drijven, niets anders voor ongeveer een uur te doen hadden; zoodoende trokken zij van deze terechtzitting hun voordeel om hunnen tijd „te doodden.”

Alles gereed zijnde, en de oude Eph „niet schuldig” pleitende, begon men aan het verhoor der getuigen. De eerste getuige, die men opriep, was de landheer Thompson, welke getuigenis gaf, dat hij gedurende de laatste weken verscheidene kippen vermiste, doch dat hij tot op Donderdag der vorige week onbekwaam geweest was om den dief te vinden. Doch dat hij op gezegden Donder- dagmorgen, terwijl hij naar het hoenderhok ging, het verlies ont- dekte van eene buitengewoon schoone hen, van zeldzaam ras, en welke hij zeer op prijs stelde; zoodat hij onmiddellijk begon om den dief te zoeken. Gedurende den nacht had het geregend en in de modder ontdekte men indrukken van voeten; dit voetspoor leidde door het bosch naar de hut van ouden Eph, welke zich nu als gevangene voor de rechtbank bevond. Aldus eindigde de ge- tuigenis van den landheer Thompson. De rechter beval ouden Eph op te staan, opmerkende dat hij geen rede zag, waarom niet in

cens het vonnis over hem zou worden uitgesproken; doch voordat dit plaats zou hebben wilde hij hem gelegenheid geven om te spreken indien hij zulks verlangde.

De man welke terechtstond was van een buitengewoon zwarte huidskleur, welke niet dikwerf onder de negers van het Zuiden gezien wordt: zijn ouderdom was wellicht vijf en zestig jaar; zijne houding was gebogen, niet alleen van ouderdom, doch gebogen en vertrokken van rheumatiek. Zijn kleeding, in zooverre als hij die bezat, toonde duidelijk aan dat hij niet alleen tot de armste klasse behoorde, doch dat hij zelfs één der armste onder hen was.

Niemand toonde een vriendelijk gelaat, toen hij door de rechtszaal blikte, en hij wist dat onder die mannen, welke òf zelf, òf wier vaders slavenhandelaars geweest waren, geen vrienden voor hem — „den neger” van diefstal beschuldigd, — waren. Toen hij sprak beefde zijne stem, niet alleen van ouderdom, doch met een zweem van vrees, want hij kende hen tot wie hij sprak, en hoe hun harten sloegen voor een waardeloozen neger.[^]

„Achtbaren, ik dank u, dat gij dezen ouden kleurling een gelegenheid om te spreken geeft,” begon de beschuldigde in zijn eigenaardig verbasterd Engelsch; „ik wensch slechts eenige woorden te zeggen, aangaande mijzelf en het hoen, hetwelk de landheer Thompson vermist. Ik verwacht niet dat het mij van straf zal vrijwaren, want ik weet, dat gij mij naar de gevangenis zult zenden, doch ik zal mij nochtans beter gevoelen nadat ik zulks gezegd heb.”

„Nadat de oorlog geëindigd was, zijn ik en Tobie, dat is mijn oude vrouw, te zamen gehuwd. Wij waren niet rijk gelijk de blanke menschen: wij huurden een kleine strook lands met een kleine hut daarop. Wij hadden niet veel, heer rechter, doch wij hadden elkander lief, en somtijds dacht ik dat wij juist zoo gelukkig waren als de blanke lieden zelf. Na verloop van een korten tijd begonnen de kleine kinderen te komen en wij waren gelukkiger dan ooit. De eerste was Eph, genoemd naar mij; een aangename jongen was hij gewis, — dan kwam Eliza, dan Joe en Sam en na een langen tijd kwam Manda, onze kleine, en ik dacht dat er niets dan geluk voor dezen ouden kleurling gedurende het overige zijner dagen was weggelegd. Doch de goede Heer had het niet alzoo voor mij beschikt. Eph liep van huis, en men plaatste hem, waar gij zijn ouden vader heen wilt zenden. Lieze trouwde, doch haar man was zeer slecht voor haar en zij stierf met een gebroken hart. Joe werd ook ziek en stierf en Sam verdrong hierover in de rivier, welk geval het hart zijner arme moeder bijna geheel brak. En toen kreeg zijn armen ouden vader het rheumatiek en kon niet werken. En dan zagen wij elkander aan en beiden zagen wij naar Manda, onze kleine, en wij dachten, de Heer is goed, omdat Hij ons die kleine liet behouden; en zoo schonken wij haar al onze liefde, omdat wij geen andere meer hadden om lief te hebben. Doch verleden week werd zij ook ziek en haar moeder waakte bij haar en ik waakte bij haar, doch zij werd steeds zieker.

Toen de dokter kwam zeide hij dat zij zou gaan sterven. Nu laatsten Woensdagnacht, juist nadat de dokter weg was, viel onze kleine in slaap en toen zij een uur daarna wakker werd, vertelde zij mij dat zij een droom had gehad, waarin zij droomde dat zij in den Hemel was, dat men haar daar boven een groote schotel kippensoep gegeven had en dat zij toen beter werd, en weder naar beneden kwam om met haar arme oude mama en mij te leven. Ik dacht zoo dat de goede Heer haar juist dezen droom gegeven had, en ik zeide tot haar: „Als kippensoep maken kan dat gij hier beneden, bij diegenen welke u liefhebben, kunt blijven, zoo zult gij kippensoep hebben, kind”

„Nu, Tobie, zij zeide tot mij: „Ga niet stelen, oude man, want dat is niet recht.” Ik wist het was zoo, doch ik had geen geld, rechter, en ik, ik kon onze kleine niet laten sterven, omdat wij beiden haar zoo lief hadden. En zodoende ging ik uit naar landheer Thompson. Het nam mij een langen tijd want mijn rheumatiek deed mij verschrikkelijk pijn. Ik wist dat de landheer een groot aantal kippen had, en ik dacht niet dat hij om ééne zou geven; ik wist niet dat de landheer zooveel van die ééne hield en haar zoo hoog waardeerde, anders zoude ik die niet genomen hebben. Doch ik nam het, heer rechter, het is het eenige dat ik ooit in mijn leven genomen heb, en ik bracht het huiswaarts, en ik maakte voor onze kleine wat soep en den volgenden morgen was zij veel beter, en de goede Heer wil nu onze kleine laten leven.”

„En dan, de veldwachter kwam, en bracht mij hier. Arme oude Tobie's hart is brekende omdat zij dezen armen ouden kleurling nooit zal wederzien; doch zij zal op onze kleine zien en weten waarom ik daar niet ben. Ja, rechter, ik heb dat hoen weggenomen, en ik weet dat gij mij naar de gevangenis gaat zenden, doch misschien zal de Heer niet zeggen dat ik gestolen heb, wanneer ik Hem daarboven zal ontmoeten. Dit is alles wat ik wensch te zeggen, rechter, ik heb dat hoen weggenomen.”

De oude man zonk in zijn stoel. Een doodelijke stilte heerschte in de zaal, welke verbroken werd, na eene minuut, door den landheer Thompson welke oprees en zeide: „Achtbaren, ik wensch mijne aanklacht terug te nemen.”

Toen stond de rechter op, streek over zijne keel, en zeide: „Dit gerechtshof vindt den beschuldigde, alhier tegenwoordig, niet schuldig.”

De liefde van een vader voor zijn kind had elk hart verzacht.

Impr. Era.

Hoe jonge Kanarievogels bekende melediën geleerd worden door middel eener muziekdir.

Een belangrijke en succesvolle proef met kanarievogels is genomen door een heer in Philadelphia. Deze heer stelt uit liefhebberij een groot belang in het teelen dezer zangvogels. Zoodra de jonge vogels uitgebroed zijn, plaatst hij hen in een andere kamer,

alwaar hij een kleine muziekdoo's heeft, welke het geluid eener kanarievogel nabootst, en waarop voortdurend dezelfde wijs gespeeld wordt. Alzoo houdt hij hen afgezonderd, hen toelatende slechts dezelfde wijs der speeldoo's te hooren; zoodat de jonge vogels gewend worden altijd dezelfde melodie te hooren. Zodoende leeren zij geleidelijk deze melodie alleen te zingen. Al hetgeen noodig is om hen te doen zingen als zij stil zijn, is, om de melodie te fluiten, waarop de vogels onmiddellijk mede invallen. Hij heeft alzoo reeds een goed aantal jonge vogels leeren zingen, en is nu bezig drie jonge vogels de melodie te leeren: „Coming through the Rye”. En ofschoon zij slechts zeven weken oud zijn, zingen zij deze wijs al reeds zeer duidelijk en binnen twee maanden zullen zij in staat zijn hetzelfde volkomen te kunnen zingen. Deze heer onderwijst deze vogels niet als een beroepsbezigheid, doch als een genoegen en tijdverdrijf, en het is hem een groote vreugde, zijne wonderbare lievelingen aan zijn vrienden te toonen.

Notitie van Conferentie.

De Conferentie van de Amsterdamsche Afdeeling zal gehouden worden op Zondag 22 Juli, in het gewone lokaal 109—111 De Wittenstraat, Amsterdam. De vergaderingen zullen plaats hebben 's voormiddags ten 10 uur en des avonds ten 6 uur. Alle Broeders, Zusters en Vrienden worden uitgenoodigd deze Conferentie bij te wonen.

De Conferentie van de Arnhemsche Afdeeling zal gehouden worden op Zondag 29 Juli, in het gewone lokaal No. 6 Walstraat. De vergaderingen zullen plaats hebben 's voormiddags ten 10 uur en des avonds ten 6.30 uur. Alle Broeders, Zusters en Vrienden worden uitgenoodigd deze Conferentie bij te wonen.

De Broeders en Zusters van andere plaatsen, welke deze Conferentiën wenschen bij te wonen, worden vriendelijk verzocht hun voornemen eenigen tijd vóór de Conferentiën mede te deelen: voor Amsterdam aan Conf. Pres. S. R. Taylor, Wittenkade 109—111, Amsterdam; voor Arnhem aan Ouderling G. B. Denkers, Walstraat 6, Arnhem, opdat de noodige schikkingen tot verblijf bij de heiligen gemaakt kunnen worden.

Het is niet altijd veilig of wijs om te streng of te openlijk de tekortkomingen van anderen te bestraffen. Het gevaar van zulk eene handelwijze wordt door de volgende gebeurtenis duidelijk gemaakt:

Een Roomsche priester was ontevreden over hetgeen hij beschouwde als het afvallig worden van een jong meisje van zijne parochie. Op zekeren dag ontmoette hij haar in een gezelschap, en dacht dat het goed zoude zijn, haar te bestraffen voor het verzuimen harer plichten. Hij zag haar met een strengen blik aan, en zeide:

„Goeden morgen, kind van den booze.”

„Goeden morgen, vader,” antwoordde zij vriendelijk.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Mededeelingen.

Het verheugt ons de Heiligen in deze zending te kunnen mededeelen dat volgens een schrijven van Pres. James L. Mc. Murrin onlangs ontvangen, hij ons gedurende het houden der Amsterdamsche en Arnheemsche Conferentiën, met een bezoek zal vereeren. Het is nu bijna een jaar geleden sinds Pres. Lyman ons een bezoek heeft gebracht, en wederom zeer behoefte gevoelende om iemand van het Europeesche Presidentschap te mogen ontvangen is het met de grootste blijdschap, dat wij onzen geliefden broeder in ons midden verwelkomen.

Den 17den Maart j. l. is Pres. Mc. Murrin van Liverpool vertrokken en is sedert dien tijd voortdurend op reis geweest onder de verschillende zendelingen van Europa.

Voorts geeft Pres Mc. Murrin ons te kennen, dat hij sedert den laatsten vastdag, toen er voor hem gevast en gebeden is, aanmerkelijk verbeterd is, en drukt tevens zijne dankbaarheid uit voor de groote belangstelling en medewerking van allen ten zijnen gunste bewezen.

Moge de Heere God hem spoedig en volkomen herstellen.

De Beproevingen van ons Geloof.

Onze hemelsche Vader heeft een groot aantal wegen om het geloof zijner heiligen te beproeven. En als wij weten dat Hij gezegd heeft, dat Zijn volk in alle dingen moet beproefd worden, zoodat degenen welke Zijn naam belijden eenigszins een denkbeeld kunnen vormen van den weg welken zij te bewandelen zullen hebben en zichzelf tevens voorbereiden mogen opdat zij in staat zouden zijn elke beproeving te doorstaan, welke Heer mocht behagen over hen te laten komen, om hun geloof te beproeven. En wellicht vraagt men zichzelf van tijd tot tijd af waarom deze beproeving en verzoeking noodig is, daar de Heer, indien Hij alwetend is, alreeds van voor de schepping der aarde moet geweten hebben of Zijn zonen en dochteren Zijn wetten, onder alle toestanden zouden houden of niet; doch dit antwoord is spoedig gevonden.

Hij heeft ons onzen vrijen wil gegeven en ofschoon Hij weet, wat wij onder verschillende omstandigheden doen zullen, zoo moeten wij door de ondervinding zelve gaan, om voor onszelven

te kunnen handelen, en door geduldig voortgaan in weldoen, heerlijkheid, eer en onsterfelijkheid zoeken, en daardoor het eeuwige leven verkrijgen, of door onze twisten, ongehoorzaamheid aan de waarheid en door aan onrechtvaardigheid af te geven, onder het oordeel komen. Een goudsmid weet dat het goud hetwelk voor hem ligt, nadat het gezuiverd is, rein goud zijn zal, doch indien het niet wordt gesmolten, dat is niet door de vurige hitte van den oven gaat, al de onedelen metalen in hetzelfde zullen blijven en het goud niet gezuiverd kan worden. Alzoo is het ook met de kinderen van God. Ofschoon Hij weet of zij waar goud zijn of dat zij slechts uit klatergoud bestaan, zoo moeten zij door den vurigen oven van moeilijkheden en beproevingen gaan, om hen van allen onreinheden te zuiveren, om hen in staat te stellen hun gewilligheid om den Heer te dienen te bewijzen en hun meer te volmaken voor den tijd, wanneer Hij zal komen om Zijne juweelen te vergaderen.

Laat ons nu voor eenige oogenblikken de beproevingen beschouwen, welke de heiligen moeten doorstaan, of in andere woorden de wijze welke de Heer in deze volgt. Wij hebben in het verleden sommige van die beproevingen gezien.

Bij het aannemen van het Evangelie is, bijna zonder uitzondering, eenige opoffering noodig geweest, hetzij in het verbreken van oude vriendschapsbetrekkingen en aangename omgang of in het verlaten van winstgevende betrekkingen of het opgeven van gunstige wereldsche vooruitzichten, voor die van een pad bezet met doornen of omgeven door moeilijkheden. De geschiedenis der eerste heiligen geeft rechtstreeksche bewijzen van hun lijden. Beroofd en herhaaldelijk van hun woonplaatsen verdreven, lieten zij achter zich de graven hunner geliefden en vonden ten laatste een schuilplaats in de wildernis. En zelfs daar werd hun verwoesting nog gezocht, en waar vroeger de rooverswet haar werk van rooverij en dood gedaan had, daar werd het werk van beroving en gevangenneming voortgezet door het maken van wettelijke bepalingen. Dit alles diende om de heiligen te verootmoedigen, om hun te volmaken in de liefde van hun geloof, om hen getrouw tot hun God, tot hun vrienden en tot henzelfen te maken. En ofschoon er eenigen bij den weg vielen, het groote meerendeel bewezen zich getrouw tot het einde.

Het zal wellicht aan het menschelijk verstand toeschijnen dat deze beproevingen genoeg zouden zijn. Doch is het juist te beweren, dat zulk lijden alleen als beproevingen van het geloof der heiligen werken? Wij kunnen nog een andere toets zien, die van voorspoed. „O,” zal iemand wellicht uitroepen, „gij zult zekerlijk toch voorspoed niet als een beproeving voor de heiligen beschouwen! Dit zou belachelijk zijn! Want, voorspoed is de belooning voor al hun getrouwheid in al hun verleden moeilijkheden!” Wij willen deze laatste bewering niet betwisten, doch in den onvolkomen toestand der heiligen moge zelfs hun belooningen een toets blijken te zijn voor hunne rechtschapenheid, wij gelooven

met zekerheid dat voorspoed een grootere beproeving voor het geloof der heiligen der laatste dagen zijn zal dan al hun lijden in het verleden. Laat ons dit onderwerp een weinig bespreken

Toen moeilijkheden, vervolging en kwaadwilligheid van allen, door hen geleden werd, was dit eene getuigenis voor de heiligen der laatste dagen dat zij het volk des Heeren waren, want vervolging is een erfdeel voor de getrouwen. Gevoelende hunne zwakheid en erkennende de noodzakelijkheid van sterkte van omhoog, de heiligen hielden niet op met hunne smeekingen, doch riepen Hem aan om bevrijding. Zij verootmoedigden zichzelf, brachten hunne huishoudingen in orde, vervulden hun verplichtingen, en volbrachten dat wat van hen geëischt werd, en zochten in elk opzicht hunne gehoorzaamheid te bewijzen. Zal dit ook het geval zijn in tijd van voorspoed? Wanneer de oogst overvloedig is en een goeden prijs oplevert, wanneer handelondernemingen voorspoedig zijn; wanneer vervolging ophoudt en de heiligen gunst in de oogen des volks verkrijgen; wanneer zij geen gebrek lijden, geen laster hooren, noch bespottung, doch zich bewegen onder hunne vroegere verdrukkers; wanneer de Heer hen met de rijkdommen van overvloed zegent, behouden zij dan dezelfde ootmoedigheid, dezelfde gehoorzaamheid, dezelfde zelfopofferende genegenheid als in armoede en ellende? Indien wel, dan doorstaan zij den toets. Doch wij vreezen zeer dat rijkdom een grootere beproeving voor hun geloof zijn zal dan armoede. Zullen zij even gewillig zijn om hun honderd van duizend op te offeren als zij hun weinigen penningen deden? Zullen zij gevoelen dat al hetgeen zij bezitten aan den Heer behoort en dat zij slechts juist zoo goed rentmeesters zijn, als toen zij slechts weinig bezaten? Is het niet natuurlijk voor het hart om aangetrokken te worden door de bezittingen van den mensch? En, als dit zoo is, wordt het dan niet van den Heer afgetrokken? De geschiedenissen van de uitverkoren volken des Heeren, de Israëlieten en Nephieten, verhalen het feit dat zij in moeilijkheden, verdriet en armoede ijverig naar den Heer zochten, doch in de dagen van voorspoed vielen zij ter zijde. Zel's in onze dagen vinden wij dat er zulk een toestand geheerscht heeft. De Heer zeide, in eene Openbaring aan Joseph Smith in 1833, tot het volk: „In de dagen van vrede geven zij weinig acht op Mijn raad; doch in de dagen van hun moeilijkheden zoeken zij uit noodzaak naar Mij.”

Wij zien dus dat rijkdommen het geloof en de rechtschapenheid van het volk van God, meer kwaad doen, dan datgene hetwelk zij geleerd hebben beproevingen te noemen. In werkelijkheid zijn hunne beproevingen niet slechts die gebeurtenissen welke hun pijn en harteleed veroorzaken doch bovenal juist die dingen welke hun zulk een wereldsch genoegen veroorzaakt dat zij God vergeten. In plaats van naar rijkdommen te verlangen, de meerderheid der heiligen zou om bevrijding bidden van die omgevingen welke de rijken omringen, totdat zij zulk een ootmoed en gehoorzaamheid geleerd hebben; dat, indien de Heer hen met weelde zegenen zou,

zij het voor de verheerlijking van zijn naam konden besteden en niet voor zelfzuchtige doeleinden. Het zou het oprecht verlangen van elke heilige der laatste dagen moeten zijn, bekwaam te wezen elke beproeving te wederstaan, hetzij dezelve in den vorm van genoeg en pijn komt. Dan zal hun geloof geheel beproefd zijn. De Heer heeft nog andere wegen om hen te beproeven, doch laat de beproeving zijn wat het wil, zoo zij het te hopen dat de heiligen sterk in hun onzelfzuchtigheid mogen zijn.

Mill. Star '94.

Jezus van Nazareth.

Eene belangrijke correspondentie is onlangs gevoerd tusschen den beroemden Katholieken hervormer, Pere Hyacinthe en den welbekenden Hebreuwschen kampioen van het Zionisme, Max Nordau. Een beknopt overzicht verscheen daarvan in de „*Liberary Digest*”. Hyacinthe geloofst, dat de Joden den onschuldigen Jezus veroordeelden, juist gelijk 't moderne Frankrijk Dreyfus deed, en vraagt of de tijd niet gekomen is voor een herziening van het verhoor te Jeruzalem.

Hierop antwoordt Nordau en laat de vraag, of Jezus van Nazareth een historisch karakter of een verduchtersel is rusten, doch beweert dat hij in elk geval noodzakelijkerwijs Hebreuwsch is. Aangaande dit punt zegt hij:

Hij nam de wet in acht; hij leerde de zedenleer van Hillel: „hebt uwe naasten lief als u-zelf”; hij hield zich voortdurend met de dingen der eeuwigheid bezig; hij gevoelde zich in geestelijke gemeenschap met God; hij verachtte al datgene wat sterfelijk in hem was, en al de toevallige dingen van dit leven op aarde. Alle deze zijn bijzondere karaktertrekken der beste Joden ten tijde der Romeinsche heerschappij, in het bijzonder der Essëen. En aangaande zijn afkomst en zijne zedelijke gelaatskunde, daarin is eveneens de taal van Jezus geheel Israëlitisch. Want vooral in zijne gelijkenissen kunnen, in meerdere of mindere mate, evenbeelden gevonden worden in den Talmud. Zijn gebed, het allerschoonste dat ooit door een geloovige is saamgesteld, is de kern der joodsche ideeën, aangaande de verhoudingen tusschen den mensch en zijn Schepper. De „Bergrede” is het hoofdbestanddeel der zedenleer; die voorbeelden en gelijkenissen zijn algemeen onder de rabbijnen. Jezus is de ziel van onze ziel gelijk hij het vleesch is van ons vleesch.

De eenige reden, denkt Nordau, waarom de Hebreërs zoo algemeen Jezus verworpen hebben, is, dat zij in zijn naam vervolgd zijn geworden. Hij redeneert:

Indien de joden tot op den tegenwoordigen tijd niet die openbare eer aan de verheven zedelijke schoonheid van het karakter van Jezus bewezen hebben, de grond moet daarvoor gezocht worden, in het feit, dat diegenen welke hen geweld aandeden zulks in zijn naam volbrachten. De Joden stelden zich den meester voor, overeenkomstig de werken der discipelen. Dit was verkeerd, doch het is te vergeven aan de zijde dergenen, welke voortdurend

de voorwerpen waren van den nimmer eindigenden haat der zoogenaamde Christenen. Doch telkenmale als een Israëliet terugging tot de oorspronkelijke bronnen aangaande Jezus, en Christus leerde bestudeeren zonder acht te geven op zijne volgelingen, was hij verplicht in verwondering uit te roepen, zonder zijne aanspraken als Messias aan te nemen, „deze man is van ons!”

Hij vereert ons geslacht en wij maken aanspraak op Hem, als zijnde ons eigen, gelijk wij ook aanspraak maken op de saâmgevatte Evangeliën, als zijnde voorbeelden van echte Joodsche letterkunde. Aangaande de vraag, om een herziening van het verhoor, Nordau zegt, dit is reeds lang gedaan, Jezus was niet ter dood veroordeeld door Joden doch door Romeinen. Hij zegt:

„Jezus zou nimmer tot den dood aan het kruis veroordeeld geworden zijn door een Joodsch gerechtshof, daar deze wijze om misdadigers te straffen, niet door de Joodsche wet werd toegelaten; en het kon nimmer op een Vrijdag, den avond voor het Paaschfeest, plaats gehad hebben, daar de wet strengelijk eene strafuitoefening op dien dag verbiedt. Indien de Joden Jezus veroordeeld hadden, overeenkomstig de wijze als de overlevering ons leert, dan zouden zij een reeks van misdaden begaan hebben, waarvan elkeen strengelijk gestraft zou zijn geworden door de Joodsche wet.”

Dit is nu een eenigszins gewone wijze van het feit te verklaren, doch het heeft geen historischen grond. Het moge verontschuldigd worden, op grond van een bestaand verlangen, om onderling goede gevoelens, tusschen de aanhangers van het Christelijk en Mozaïsche geloof te scheppen, doch het kan zekerlijk niet als een feit vermeld worden.

Het is zeker waar dat de Romeinen de uitvoerders van Jezus' vonnis waren. In hunne handen berustte de burgerlijke autoriteit. Doch het is even waar, dat het geheele plan door de Joden gemaakt was. Want ware het niet van wege hun aandringen, het drama zou geen plaats gehad hebben. Niet dat in 't algemeen het volk de bedrijver van dit verschrikkelijke treurspel was. Noch de Pharizeërs noch de Esseërs zouden waarschijnlijk Jezus ter dood gebracht hebben, doch het was geheel verschillend van de invloedrijke Sadduzeërs. De geestelijke leiders van het volk behoorden tot deze partij. Zij waren in het openbaar beledigd geworden, toen de Nazarener het voorhof des Tempels deed ontruimen, zonder twijfel, te midden van het vreugdegejuich van het volk. Zij besloten zijn dood van toen af aan. En zij volbrachten dit door onwettelijke methodes, door het vooroordeel des volks op te wekken en het verschroeiide geweten van een Romeinsch gouvernement.

~ Dit is geschiedenis.

De toestand van Max Nordau, aangaande Jezus, als een Jood der Joden, is hoogst belangrijk. Want het toont aan, dat er een mogelijkheid is, dat de Nazarener erkend zal worden door Zijn volk. En dit is een der gebeurtenissen, waarnaar degenen die den Bijbel onderzoeken, uitzien; wanneer dit plaats heeft, de Verlossing van het menschelijke geslacht zal zeer nabij zijn.

De Vereenigde Staten van Noord-Amerika en hun Gouvernement

De Vereenigde Staten van Noord-Amerika bestaat uit 45 staten en 4 Territories, (hare bezittingen door den oorlog met Spanje verkregen niet medegerekend). Het gouvernement der Vereen. Staten bestaat uit een President, Vice-President en acht Ministers, welke zijn kabinet uitmaken.

De President en Vice-President worden door de meerderheid der stemmen, van een respectiefelijk aantal electeurs van elken Staat, gekozen, terwijl deze electeurs op hun beurt door het volk zelve gekozen worden. Hun aantal, van elken staat, hangt af van het aantal inwoners. Utah bijvoorbeeld heeft recht van drie dezer Presidentelijke electeurs te kiezen.

De President is het hoofd van het gouvernement der Vereen. Staten en hij zoowel als de Vice-President treden om de vier jaar af, doch kunnen weder herkozen worden. De President na verkozen te zijn vormt zijn eigen kabinet, dat is, hij verkiest zijn eigen ministers of Secretarissen gelijk zij genoemd worden, dewelken echter door het Congres bevestigd moeten worden.

De wetten der Vereen. Staten worden gemaakt door de afgevaardigden van de verschillende staten en worden door het volk zelve gekozen. Dit wetgevend lichaam wordt Congres genoemd en wordt in twee afdeelingen verdeeld: dat van mindere autoriteit doch het grootste in aantal, wordt het huis van afgevaardigden genoemd, het hoogste in autoriteit draagt den naam van Senaat. De leden van het huis van afgevaardigden worden elke twee jaar gekozen, de leden van den Senaat daarentegen hebben niet allen dezelfde tijd dat zij hun ambt behouden. Sommigen worden gekozen voor vier en anderen voor zes jaren. De wetten, welke door deze staatkundige lichamen, welke veel overeenkomst met de eerste en tweede kamer der Staten Generaal van Nederland hebben, gemaakt worden, moeten echter in harmonie of in overeenstemming met de Constitution of grondwet zijn en moeten door den President bekrachtigd worden.

De verschillende Staten zijn, krachtens hun opname in de Unie, verplicht zich aan die wetten te onderwerpen, terwijl de President en zijn kabinet zich ook binnen de perken derzelve moeten bewegen.

Dit gouvernement en hare wetten hebben slechts betrekking op de staten als een geheel en wordt daarom Federaal gouvernement genoemd, daar elk der staten een afzonderlijk staatsbestuur en verschillende staatswetten heeft, doch zij kunnen zich ook slechts binnen die perken bewegen welke hen door de wetten der Unie worden toegestaan. De afzonderlijke wetten der verschillende staten worden door afgevaardigden van elken staat door henzelfen vervaardigd. Deze afgevaardigden worden voor twee en vier jaar door het volk gekozen en zijn gevormd overeenkomstig de samenstelling van het Congres, zijnde eveneens in twee lichamen verdeeld. Het hoofd van den

staat is de gouverneur welke de uitvoerende macht bezit, en is voor den staat wat de President voor de Vereenigde Staten is. Een Territorie of grondgebied heeft minder rechten als een staat. Zij kan hare wetten zelf niet maken, en haar uitvoerend hoofd wordt door den President der Vereen. Staten gekozen.

H. D. B.

Zonder geld zonder prijs.

O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk. (Jesaja 55 : 1).

Hier is eene uitnoodiging, gesproken door een Profeet van den levenden God, tot al degenen welke naar gerechtigheid dorsten. Deze uitnoodiging is, gelijk de Profeet gezegd heeft, tot, „een iegelijk welk dorst heeft;” doch vreezende dat de armen zich niet waardig voor deze „melk en wijn” der zaligheid, zouden achten, gaat de heilige man Gods, Jesaja, voort te zeggen, „en hij die geen geld heeft, komt, koopt en eet”. Wie is het die geen geld heeft? Is het niet de arme ouder de menschen, en der mindere sianden, welke geen geld heeft? Ja, dit is voorzeker waar! En hun, de armen onder de menschen zijn de gezegende beloften gegeven om zich in de gaven van het Evangelie van Jezus Christus te mogen verheugen. Het Evangelie moet daarom noodzakelijker wijs vrij zijn, hoe konden anders degenen welke „geen geld hebben,” hetzelfde koopen? Laat ons onze aandacht schenken aan dat goede oude Boek der Boeken — den Heiligen Bijbel — want in zijn bladzijden zullen wij veel vinden om de harten der armen te vertroosten en te verblijden, wij zullen daarin veel vinden tot bewijs en tot schraging der leer dat het Evangelie voor niets gepredikt moet worden; en wij zullen alzo vinden dat de Heer diegenen, welke voor loon prediken, en waarzeggen voor geld, veroordeelt.

De Apostel Paulus zegt: Want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad, tot dewelke sommigen lust hebbeude zijn afgedwaald van het geloof, en hebben zichzelf met velen smarten doorstoken.

„Maar gij, o mensch Gods, vliedt deze dingen.” (1 Tim. 6 : 10, 11).

Deze schriftuurtekst wordt voorafgegaan door een vers, hetwelk ons mededeelt dat rijkdommen den mensch tot ondergang en verderf brengen. In ditzelfde hoofdstuk van den zendbrief van Paulus aan Timotheüs vinden wij, dat degenen welke van waarheid ontbloomt zijn, veronderstellen dat godzaligheid een gewin is. (vers 5). Heden terdage kunnen wij waarnemen dat een groot salaris maakt een voornaam prediker. Als de Christelijke (?) leeraar van heden, in Amerika, 5000 dollars in een jaar kunnen vragen en verkrijgen, dan is de heerschende meening, dat hij een evangelist is van geen geringen graad. Doch de plattelandsprediker, welke er slecht in kan slagen om 500 dollars van de leden zijner „kring” te trekken, wordt niet aangeduid als een groot prediker, gelijk zijn medearbeider, die zulk een groot salaris krijgt.

Waarom is dit het geval? Kunnen wij niet in waarheid zeggen dat het een juiste vervulling is van hetgeen Paulus, schrijvende aan Timotheüs, zegt: zij zijn van waarheid ontbloot, veronderstellende dat godzaligheid een gewin is. (Tim. 6 : 5).

Weest mijne navolgers gelijkerwijs ook ik van Christus (I Cor. II:1). Paulus begeerde niemands goud of zilver, doch werkte ijverig met zijne eigene handen, voor zijn onderhoud (Hand. 20:33 en 34) opdat hij zoodanig handelende, opdat hij geen misbruik van zijn macht in hst Evangelie zou maken (I Car. 9:18). Petrus bevat den Ouderlingen de kudde Gods te weiden, niet uit vuil gewin (geld), maar met een volvaardig gemoed (I Petrus 5:2), noch volgende den weg van Balaän, die het loon der ongerechtigheid liefhad (2 Petrus 2:15).

Toen onze Heer zijn apostelen uitzond op hunne eerste zending, beval Hij hun voort te gaan met prediken, zeggende: Het koninkrijk der hemelen is nabij, geneest de zieken, reinigt de meelatschen, wekt de dooden op, werpt de duivelen uit, gij hebt het voor niet ontvangen, geeft het voor niet (Matt. 10:7, 8). Hij trok dit gebod nimmer terug en het is geldig voor al degenen welke het eeuwig Evangelie zouden prediken. Tevens hooren wij Hem verklaren, als een bewijs van Zijn Messiasschap, dat, aan de arme het Evangelie wordt verkondigd (Lukas 7:22). Hij, de Zaligmaker der wereld, de Verlosser van al de zonen en dochteren van Adam's geslacht, veronachtzaamde niet de armen, noch beroofde Hij hun van het heerlijke voorrecht om te hooren en aan te kunnen nemen de blijde tijdingen van groote vreugde, welke bekend gemaakt werden door Hem en zijne eenvoudige volgelingen.

De woorden der Heilige schrift veroordeelen keer op keer de uitoefening van gehuurde geestelijkheid, en ondersteunen, sanctioneer en schragen de handelingen van de ware volgelingen van het Lam, welke het Evangelie vrij prediken.

En ten slotte laat het woord van Johannus de goddelijke ziener gehoord worden, „En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En die het hoort zeggën: Kom! En die dorst heeft kome, en die wil, neme het water des levens om niet”, (Openbaring 22:17).

South. Star.

Het heeal verkondigt Gods eer in een taal welke weinig door het menschdom wordt verstaan, omdat zij de wonderen derzelve zoo weingt beschouwen.

I N H O U D:

Het „Mormoonsche” Geloof Blz. 209 Was het diefstal? „ 213 Hoe jonge Kanarievogels bekende melodiën geleerd worden door middel eener muziekdoos „ 215 Notitie van Conferentie „ 217		Mededeelingen Blz. 217 De Beproevingen van ons geloof „ 217 Jezus van Nazareth „ 220 De Vereenigde Staten van Noord-Amerika en hun Gouvernement „ 222 Zonder geld zonder prijs „ 223
---	--	--

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam,
 Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.